

Moje nevemkatero romanje na Sveto Goro

Svoje prvo romanje na Sveto Goro predavnimi leti sem nekoč že opisal in od takrat sem tja peš poromal še nekajkrat. Ko sem izvedel, da bo letošnje dolgo romanje potekalo v tisti konec Slovenije in bo vključevalo tudi Sveto Goro ter trajalo pet dni, sem se nekoliko zamislil. Pet dni za pot, ki sva jo s prijateljem prehodila in pretekla v sedmih urah? Res je, da sem sedaj v pokoju in naj bi imel več časa, vendar vsak, ki je že okusil penzijo, dobro ve, kako je s prostim časom sedaj. Od takratnega »hitrega« romanja mi je ostalo v spominu predvsem vroče sonce na cesti proti Grgarju, ko sem bil že močno utrujen in me je hladna senca ob cesti skoraj neobvladljivo vlekla v svoj objem, na srečo pa je bil z mano prijatelj, ki takih težav ni imel in me je nekako prepričal, da sva odšla naprej. Da ne bo pomote: to ni bil nikakršen atletski presežek, saj bi maratonci teh približno 54km pretekli v kakih treh urah, sicer po ravnini, pa vendarle...

Z enega od poznejših takih »podvigov« pa se spomnim, da sem pri spuščanju proti Spodnji Idriji malo pod Pečniškimi mlini srečal znanca, ki me je povprašal, kam sem namenjen. Ko sem mu pojasnil, da sem začel zjutraj v Žireh in nameravam dohiteti žirovske farne romarje, ki so prespali na Vojskem in odšli od tam proti Sveti Gori, me je precej nejeverno pogledal in rekel: »Danes jih ti ne boš ujel!« Dohitel sem jih na Lokvah.

Seveda sem se ob takih »dirkaških« romanjih spraševal, kakšen smisel ima to, saj je bistvo vendar v tem, da si dolgo na poti, na kateri fizični napor ne smejo biti preveliki in se lahko posvetiš duhovni plati romanja. Odgovor in smisel sem našel v tem, da je dobra fizična pripravljenost tudi pogoj za premišljevanje in pozorno spremljanje svete maše, ki sem jo na koncu obiskal. Nenazadnje pa je to tudi preskus svojih fizičnih sposobnosti, ki so pomembne tudi za zdravje in vsakdanje življenje.

Vse to sem premleval, ko sem se odločal, ali naj grem na letošnje dolgo romanje, ki bo poleg Svete Gore vključevalo še nekaj zelo zanimivih krajev. In ko je moja boljša polovica zatrdila, da ona zagotovo gre, sem se v stilu »Kamor gre bik, naj gre še štrik«, odločil tudi jaz. Kdo je tukaj štrik, je zgolj retorično vprašanje.

Tako smo v soboto zjutraj po blagoslovu v naši farni cerkvi krenili na pot in se prav kmalu razveselili prve dobrotnice, ki nas je lepo postregla in nam zaželela vse dobro na poti. Preko Medvedjega Brda in Rovtarskih Žibrš smo prišli do Hotedršice, kjer smo pojedli kosilo in nadaljevali po dolgi in vzpenjajoči se makadamski cesti proti Hrušici. Vmes nam je nekajkrat malo ponagajala navigacija in nam privoščila nekaj dodatnih korakov. Nekaj kilometrov pred Hrušico smo stopili na glavno cesto iz Kalce proti Colu in »občudovali« italijanske motoriste, ki so tukaj tešili svoje dirkaške strasti. Kaže, da jih doma ne morejo ali ne smejo.

Skozi vse dni romanja smo se zjutraj okrog sedmih in potem okrog poldneva z molitvijo priporočili za primerno vreme in zdravo pamet, po kateri sem se, priznam, ob kakšni hoji v veliki vročini po razbeljenem asfaltu, vpraševal tudi sam.

Ob prihodu na Hrušico smo najprej opazili ostanke mogočne vojaške utrdbe iz časa Rimljanov in po zunanem izgledu precej staro in neugledno poslopje Stare pošte, kjer bomo prenočili. Ta prvi vtis je pozneje zelo popravila lepo urejena notranjost, predvsem pa prijazna in ustrezljiva gospodinja.

V nedeljo zjutraj smo krenili po cesti proti Colu in vmes občudovali lepe razglede ter bogato cvetoče rože na oknih in balkonih obcestnih hiš. Na Col smo prispeli nekaj minut pred začetkom svete maše in se zato na hitro odločili, da ji prisostvujemo. V lepi, svetli cerkvi nas je že na začetku presenetilo ubrano zborovsko petje s kora, žal tega v naši farni cerkvi nismo več deležni prav pogosto. Pri sveti maši je bilo presenetljivo veliko otrok in tudi mladih, gospod župnik pa je svoje delo opravil kratko in jedrnato. Tudi on ima namreč »na vesti« več far in mora opraviti nedeljske maše v več okoliških cerkvah. Po sveti maši pa si je vseeno vzel nekaj časa in nas prišel pozdravit v bližnji bife, kamor smo se preselili mi in njegovi farani. Res pravi ljudski župnik.

S Cola smo se začeli spuščati po vroči in precej prometni cesti proti Ajdovščini, kjer smo dobili kosilo in osvežitev za nadaljnjo pot proti Vipavskemu Križu. Na srečo se je med tem časom precej pooblačilo in s hribov nad Ajdovščino prineslo nekaj kapelj dežja, ki so vsaj nekoliko omilile vročino. Ob prihodu na Vipavski Križ nas je prijazno pozdravil eden od bratov kapucinov, vse nas pa je navdušilo zelo lepo urejeno naselje, sredi katerega stoji samostan. Lepe občutke pa je še podkrepil bližnji sosed samostana, sicer prijatelj enega od naših soromarjev, ki nas je povabil na svoj dom in nas postregel z dobrotami, ki

pritičejo tem krajem. Zjutraj smo si pred odhodom ogledali tudi lepo urejeno samostansko cerkev z velikimi baročnimi poslikavami.

Po prenočitvi (ne spanju) v sicer udobnih, a skoraj peklensko vročih sobah smo krenili proti Novi Gorici in se v vasi Črniče ustavili na krajši osvežitvi. Prijazni natakari je dodatno poskrbel za naše hlajenje, ko nas je počastil s sredstvom za širjenje žil, kar omogoča boljše hlajenje telesa. Po prihodu v Solkan, vznožje Svete Gore, smo si v veliki vročini privoščili osvežitev na lepo urejenem mestnem središču, nekateri pa celo v tam postavljeni fontani, ki je kar izdatno bruhal hladno vodo. Po ohladitvi smo krenili po cesti proti Sveti Gori, kjer smo imeli kak kilometer više predvideno prenočišče za dve noči, in kjer nas je spet sprejela prijazna in ustrežljiva gospodinja. Tudi tukaj so bile sobe peklensko vroče in tudi navzkriž odprta okna in vrata niso preprečila te vročine. O spanju v takih razmerah ne bi izgubljal besed.

Četrty dan je bil namenjen obisku Svete Gore, kamor smo se povzpeli po eni od različnih poti. Cerkev me vedno navduši s svojo mogočnostjo in lepo zidanimi kamnitimi stenami, tukaj smo bili tudi pri sveti maši. Sam hrib nudi tudi čudovite razglede na bližnjo in daljno okolico. Spustili smo se po poti, katere del poteka tudi skozi rov, izkopen za potrebe soške fronte, nam pa je nudil prijeten hlad in osvežitev. Zadnji dan nas je čakala še hoja iz prenočišča nad Solkanom do Mirenskega gradu. Razdalja sicer ni pretirano velika, bila pa je kar huda vročina in po prihodu nam je tamkajšnji župnik, naš rojak lazarist Peter Žakelj, predstavil zgodovino cerkve, mene pa je predvsem navdušil čudoviti križev pot velikega umetnika Toneta Kralja. Po sveti maši in kosilu v tamkajšnji restavraciji smo se z avtobusom odpeljali proti hladnejšim domačim krajem.

In kaj naj rečem za konec? Kratko in jedrnato kot župnik na Colu: vroče, nepozabno. Vsaj do naslednjič.

Žiri; 16.7.202

zapisal
Miran Bogataj

Marija, k tebi, ...

Dolgo romanje na Mirenski grad od 11. do 15. julija 2026.

Letošnje poletje je zelo radodarno z visokimi temperaturami. To smo lahko izkusili že v mesecu juniju. Tudi romarji žirovskega romarskega društva ŠmaR smo nekoliko zadržano spremljali vsakodnevno vremensko napoved za prvi del meseca julija. Že na decembrskem občnem zboru smo namreč določili termin letošnjega dolgega romanja, ki je bil teden dni kasneje kot navadno. Začelo naj bi se 11. julija in končalo pet dni kasneje. Vroče bo, je marsikdo potihoma ali na glas dejal. Ni se zmotil.

V zgodnjem prijetno toplem sobotnem jutru, 11. julija smo se romarji pričeli zbirati pred žirovsko farno cerkvijo. Polni nahrbtniki, pohodne palice in dobra, še nekoliko zaspana volja so bili znak, da se bomo počasi odpravili na dolgo, morda tudi naporno pot. Pridružili so se še kolesarji, župan Franci in žena Vesna Kranjc ter brata Branko in Dušan Pečelin, ki so za svoj romarski cilj izbrali Medžugorje. Vsi torej k nebeški Materi Mariji. Vse nas je v cerkvi nagovoril župnik Andrej Jemec ter nas blagoslovil in nam zaželel srečno pot, na katero se odpravljamo. Njegove besede so nam vlivale še več poguma in volje, da premagamo napore in se srečno vrnemo. Sledilo je skupno fotografiranje, nekaj informacij božjepotnika Matjaža, ki nam je postregel z nekoliko statistike ter vodje romanja Sebastjana, ki nam je opisal letošnjo pot. Veseli smo bili romaric Martine in Cirile iz Medvoda, ki sta sklenili iti z nami. Matjaž nas je razveselil s kančkom »zdravil« in obljubo, da nam bo do prvega cilja peljal del prtljage.

Devetnajst nas je nato krenilo novim dogodivščinam naproti. Koraki so se najprej usmerili proti Brekovicam. Tiho, vsak s svojimi željami, dvomi, upanji se je spopadal s prvimi že precej

toplimi žarki, ki so napovedovali vroče darilo z nebes. Že po nekaj kilometrih nas je gospa Marija Pečelin pričakala z okrepčilom v obliki kave, čaja in prigrizka in tako poskrbela za imenitno popotnico. Pot nas je nato vodila proti Rovtam, malce prej pa smo zavili na t.i. vojaško pot, ki vodi na Medvedje Brdo. Pri okrepčevalnici Tavžentroža smo že precej preznojeni malce počili in se odžejali, nato pa smo jo mahnili skozi Žejno dolino proti Hotedršici. Sonce je pripekalo, a ni zmotilo naše vedno boljše volje. V gostilni pri Turku nas je pričakalo slastno kosilo in seveda pijača, ki je prijala še bolj kot hrana. Ker pa nas je ta dan čakal še precejšen vzpon proti Hrušici, se je bilo potrebno pošteno podpreti. Pot skozi Novi svet in nato na Hrušico je minevala v iskanju prave poti, saj je stezic precej in le ugibaš lahko, katera je prava in ne najdaljša. A romar se pač ne da, ni važno, ali je klanec ali ravnina, ali vročina ali mraz, romar ima vedno vesel obraz. Še nekaj asfalta smo pretolkli in pred nami se je pojavil napis Stara pošta, ki je pomenil cilj prvega dne. Po nekoliko oddiha smo se namestili v lično urejenih sobah, ki so za nas pomenile pravo razkošje. Matjaž je pripeljal še ostanek prtljage, potem pa malce klepetali in vtisi prvega dne ter počasi smo utonili v spanec. Noč je bila kratka, saj je spanje v udobni postelji za romarja pravo razkošje v primerjavi s spanjem na trdih tleh. Jutro je naznanjalo lep dan, po zajtrku pa se nam je pridružil še romar Silvo. Pretežno asfalt nas je vodil proti Colu. Tja smo prispeli ravno v času začetka svete maše. Tako smo lahko opravili še nedeljsko »dolžnost«. Vsi smo si bili edini, da tako kratke maše nismo ravno vajeni, a župnik Peter Černigoj v šali, pa tudi malce zares pravi: čisto vse

sem povedal, cerkev pa je odprta cel dan in kdor želi, lahko moli. Res je »faca« tale župnik, ki po maši obiše in pozdravi tudi vernike v bifeju in pokramlja z njimi.

Pot nas je nato vodila proti Ajdovščini. Minevala je v prijetnem vzdušju, predvsem, ker je vodila navzdol. Nekateri so želeli pot malce skrajšati, a zgodilo se je, da so jo celo podaljšali. Kosilo v prijetni senci pa je odtehtalo vse napore dneva. Doživeli pa smo tudi obisk gospe Ivica, (sestra Marije Logar, članica ŠmaR-ja), ki nas je že pred dvema letoma obiskala v Vipavi, ko smo romali v Ankaran. Energija se je povrnila, ostalo je še za pot do Vipavskega Križa. Mimo polj, cest, gozdičkov in razgled se je počasi širil in v daljavi na gričku se je že izrisala podoba cerkvice in samostana. Nekaj kapljic z neba nas je orosilo, a niti dežnika ni bilo potrebno odpreti. Tamkaj nas je pričakal kapucinski župnik brat Placid Prša, ki nas je povabil v prostore samostana in pokazal, kje bo prenočišče. Spet udobje! Gospa Ivica nam je prinesla že tradicionalno Jakobovo torto, ki je njen zaščitni znak. Hvala, Ivica, ohranite to navado in naj se vam roke pozlatijo. Večer je minil v prijetnem vzdušju, saj je Silvo tam srečal svojega sošolca Januša, ki nas je postregel s pršutom in primorsko kapljico. Po počitku in zajtrku smo naslednji dan krenili prosti Solkanu. Slikovita pokrajina Vipavske doline nas je spremljala proti Novi Gorici, nad nami pa pogumni jadranci- pogled, ki očara. Kramljanje, trenutki tišine, vroče sonce, težki nahrbtniki, žejna grla- vse to je spremljalo naše korake. Že dobro uhojeni, a premočeni smo prispeli v vas Črniče, kjer nas je prijazen natak postregel, počitek pa je bil dobrodošel za podvig do Solkana. Romarji se med potjo posvetimo tudi notranjemu potovanju po samem sebi in si zastavljamo kup vprašanj- zakaj sem na poti, kaj me žene, da zmagujem, mi je potrebno se boriti sam s sabo? Vmes seveda nismo pozabili na molitev, letos je Mici, ki se je v tem času odpravila na morje, odlično nadomestila naša nova romarica Martina. Prosili smo Marijo, naj nas varno vodi do našega cilja. Pred nami se je počasi prikazoval Sabotin in nasproti njega Sveta Gora z veličastno baziliko in samostanom na njenem vrhu. Blizu smo. Marijino oko nas od daleč gleda in vabi. V Solkanu smo se še zadnjič pred ciljem tega dne privoščili nekoliko tekoče hrane pred končnim vzponom. Tudi nekoliko otroka v sebi smo prebudili ob zabavi z vodo. Ja, otrok v nas živi, le prebuditi ga je treba. Ko smo se vzpenjali proti gostišču Oddih- našemu spalnemu cilju, je sonce še zadnjič ta dan pokazalo, da je res vroče. Sprejela nas je prijazna lastnica in nas postregla ter pokazala naše prenočišče. Spet bomo imeli postelje, juhu! Ob prijetnem klepetu in pogledu na okoliške hribe je minil večer. Nekaj kapelj dežja je ohladilo ozračje in pot naslednji dan proti Sveti Gori je bila nekoliko znosnejša. Po jutranji molitvi smo jo mahnili proti vrhu, malo po gozdnih stezicah, malo po asfaltu. Na vrh vodi mnogo stezic, izberemo pa tisto, ki je ravno prav naporna, saj se tudi v poti izrisuje pot našega življenja. Priti na vrh ne pomeni vedno nekaj

lahkega, vmes mora biti tudi trnje, znoj in bolečina. Sveta Gora- veličastna gora in na njej bazilika Kraljice Svetogorske in frančiškanski samostan. Od tod sega pogled tja do morja, v Brda, pa na drugi strani na gorske višave. O, kako čudovito je to stvarstvo, da oko počije, čeravno so noge utrujene. Imeli smo dovolj časa in priložnosti za počitek in obisk cerkve in njenih znamenitosti, med katerimi še posebej izstopa veličasten kip svetega Frančiška. Popoldne smo se udeležili svete maše in pot nas je vodila nazaj proti Oddihu. Pot je polna pričevanj iz prve svetovne vojne, tudi izkopani rovi so med njimi, po katerih so šli nekateri naši romarji, ostali smo se raje poslužili kar ceste. Po večerji smo že pričeli strnjevati naše vtise, saj je bil pred nami le še zadnji dan, pot do Mirenskega gradu. Pridružila sta se nam

tudi naša zvesta romarja Martina in Franci Temelj ter Sebastjanova Urška, ki je tudi tokrat skrbela za fotografiranje. Po slovesu od Oddiha smo krenili še v zadnje kilometre do cilja. Sonce je reklo, da nas ne bo razočaralo in poslalo je žarke, kakršnih smo bili vajeni celo pot, se pravi zelo vroče. Kmalu je bila temperatura blizu 30 stopinj in še čez. Korak se je zdel vseeno lahkotnejši, saj je vsak pomenil bližje cilju. Pred nami se je že prikazala vzpetina in na njej cerkev Žalostne Matere Božje in ob njej samostan. Bolj ko se je bližal cilj, bolj smo postali zgovorni, kot, da za nami ne bi bilo pet dokaj napornih romarskih dni. Spet smo kot ena velika družina spoznavali, kako malo je potrebno, da spoznaš prijatelja, da ceniš vse, kar ti je dano, da veš, da ni vse samoumevno, da si hvaležen, da ti korak še teče, da telo še dovoli napore. Kraški svet pred nami pa je pokazal tudi tisto temnejšo plat, saj so še vedno vidne posledice uničujočega požara pred leti. Da, tudi preizkušnje so del življenja.

Na cilju pred samostanom so nas pričakali romarji, ki so iz Žirov poromali z avtobusom. Veseli in ponosni smo si stisnili roke, se objeli, srce je zaigralo, utrujenost je izginila. Kot se je naša energija dvignila, so se dvignile tudi temperature, krepko čez 35 jih je bilo. V hladnem objemu cerkve Žalostne Matere Božje nas je prijazno sprejel naš žirovski rojak, župnik lazarist Peter Žakelj. Nagovoril nas je s predstavitvijo cerkve in njene zgodovine ter delovanjem samostana in skupnosti v njegovem okrilju. Cerkvena notranjost je prelepa, krasijo so freske in slike umetnika Toneta Kralja. Splača se videti! Sledila je daritev svete maše in na koncu zahvala za vse darove, ki smo jih romarji tekom naše poti bili deležni. Hvaležni smo bili predvsem za to, da smo prav vsi zdravi, brez problemov dosegli cilj. Ne moremo mimo tega, da je temu poleg naše volje botrovala tudi Božja in Marijina pomoč z nebes. Matjaž je podaril lazaristu Petru naš zbornik, članica ŠmaRja Milka Bokal pa žirovski slovar, katerega je bil izjemno vesel, saj priznava, da mu je še vedno najbolj pri srcu njegov materni jezik- žirovščina. Kosila smo bili deležni kar v samostanskih prostorih in bilo je slastno, morda tudi zato, ker smo vedeli, da nas čaka le še prevoz do doma. Med potjo nismo pozabili na Staro pošto, kjer smo za trenutek pozdravili prijazno lastnico. Šofer Franci pa nas je varno pripeljal do Žirov.

Kaj reči ob kocu letošnje božje poti? Bila je spet enkratna, neponovljiva. Vsi smo spet dokazali, kaj pomeni biti preprost, iskren prijatelj. Bili smo kot ena družina, izjemna je bila naša povezanost, dobra volja je bila naš zvesti spremljevalec. Koliko je bilo smeha, radosti vemo le mi, ki smo spet skupaj preživeli pet nepozabnih dni. Hvaležni smo drug za drugega, pa seveda v prvi vrsti hvala Sebastjanu Pagonu in njegovi Urški, pa novima romaricama Martini in Cirili, ki sta se v našo skupino izjemno vključili, ne smemo preko zahvale našim dobrotnikom ob poti, pa tistemu tam od zgoraj, ki nam je naklonil lepo vreme. Božja mati Marija nas je vodila skozi življenje spet varno in vsak čas. Le kam se bomo podali naslednje leto? Do tedaj pa naj bo zdravje naš zvesti spremljevalec, da bo naš korak še naprej pripravljen na nove podvige. Bog vas in nas živi, dragi prijatelji ŠmaRja!

Žiri; 20.7.2026

zapisala
Metka Bogataj

Sprotni zapisi o romanju na Mirenski grad

ŠMAR ŽIRI

1. dan peš romanja Žiri – Mirenski Grad

Na pot z blagoslovom in dobrimi željami

Danes zjutraj so se romarji in romarice Romarskega društva ŠmaR Žiri podali na petdnevno peš romanje iz Žirov do Mirenskega Gradu. Njihova romarska pot jih bo vodila skozi Hotedršico, Vipavski Križ, Solkan, Sveto Goro, Novo Gorico in vse do Mirenskega Gradu.

Pred odhodom je romarje blagoslovil domači župnik, gospod Andrej Jemec, za kar se mu iskreno zahvaljujemo.

Blagoslova se je udeležila tudi kolesarska ekipa, ki se je danes odpravila na kolesarsko romanje v Medžugorje.

Zbrane je nagovoril tudi predsednik društva in božjepotnik Matjaž Oblak, ki je romarjem zaželel varno pot, ugodno vreme, obilo Božjega blagoslova ter srečno vrnitev domov. Lepih spodbudnih besed pa ni manjkalo niti s strani Sebastijana Pagona, vodje in organizatorja peš romanja.

Vsem peš romarjem in kolesarjem želimo mirno, varno in blagoslovljeno romanje, veliko medsebojne povezanosti, lepih doživetij ter srečen prihod na cilj. Spremljajmo jih tudi z molitvijo in dobrimi mislimi.

Srečno pot vsem romarjem!

ŠMAR ŽIRI

2. dan peš romanja Žiri – Mirenski Grad

Naši romarji Romarskega društva ŠmaR Žiri so se po prvem dnevu peš romanja ponovno oglasili i n poslali nekajlepih foto utrinkov. Včeraj so prehodili približno 30 kilometrov poti iz Žirov

preko Medvedjega Brda in Hotedršice do Gostišča Stara pošta, kjer so po napornem, a lepem dnevu tudi prenočili.

Današnje dopoldne pa jih je že vodilo naprej proti Vipavskemu Križu. Po nočnem počitku so z novimi močmi, dobro voljo in hvaležnostjo nadaljevali svojo romarsko pot. Veseli smo, da jih pot spremlja varno in da nam lahko pošiljajo utrinke s poti. Še naprej jih spremljajmo z molitvijo, dobrimi mislimi in željami, da bi srečno prispeli na cilj – Mirenski Grad.

Srečno pot, dragi romarji!

ŠMAR ŽIRI

2. dan peš romanja uspešno zaključen – 3. dan že proti Solkanu!

Naši romarji so včeraj srečno prispeli do cilja drugega romarskega dne v Vipavskem Križu, kjer so si po dolgi poti odpočili in prenočili. Danes zjutraj so že zgodaj nadaljevali svojo romarsko pot proti Solkanu. Sporočajo, da je ozračje precej soparno, vendar to ne zmanjšuje njihove dobre volje. Nasprotno – vzdušje med romarji je odlično, korak je odločen, molitev, pogovori in medsebojna spodbuda pa jim dajejo novih moči za vsak kilometer.

Z vami delimo nekaj fotografskih utrinkov včerajšnjega prihoda v Vipavski Križ ter čudovit jutranji pogled iz vinogradov, ki jih spremljajo na današnji poti.

Hvala vsem, ki naše romarje spremljate z molitvijo, lepimi željami in spodbudnimi besedami.

Naj jih tudi v nadaljevanju poti spremljata Božji blagoslov in Marijino varstvo.

Srečno naprej, romarji!

ŠMAR ŽIRI

4. dan peš romanja Žiri – Mirenski Grad

Naše romarice in romarji Romarskega društva ŠmaR Žiri so danes srečno prispeli do tretjega vmesnega cilja. Zjutraj so zapustili vinograde Vipavske doline in se podali na pot preko Ajševice in Kromberka skozi Solkan do Gostišča Oddih, kjer bodo danes prenočili in si nabrali novih moči za jutrišnji dan. Na poti so že uzrli tudi jutrišnji cilj – Sveto Goro, ki jih vabi s svojo mogočno podobo in daje novo spodbudo za nadaljevanje romanja. Vsak prehojen kilometer je prepleten z molitvijo, pogovorom, medsebojno pomočjo in dobro voljo, ki tudi danes ni manjkala. Z vami delimo nekaj današnjih foto utrinkov, ki pričajo o lepoti poti, prijetnem vzdušju in srčnih trenutkih našega romanja.

Romaricam in romarjem želimo miren počitek, jutri pa obilo Božjega blagoslova, varnih korakov in lepih doživetij na poti na Sveto Goro.

Srečno naprej!

ŠMAR ŽIRI

5. dan peš romanja Žiri – Mirenski Grad

Romarke in romarji Romarskega društva ŠmaR Žiri so srečno zaključili četrti dan peš romanja. Pot jih je iz Gostišča Oddih vodila na Sveto Goro, kamor so poromali s hvaležnostjo v srcu in prošnjami, ki jih nosijo s seboj zase, za svoje bližnje in za vse, ki jih spremljate v mislih in molitvi. Po obisku Svete Gore so se vrnili nazaj v Gostišče Oddih, kjer so prenočili in se pripravili na zadnji dan romanja.

Danes jih čaka še sklepni del poti do Mirenskega Gradu nad Mirnom, ki bo krona petdnevnega romanja iz Žirov. Ob 14. uri bo sveta maša, ki jo bo daroval naš rojak Peter Žakelj. Pri sveti maši se jim bomo pridružili tudi nekateri člani društva ter farani iz Žirov, ki se bomo z avtobusom odpravili naproti našim peš romarjem. Naj bodo tudi zadnji romarski koraki blagoslovljeni, srca pa napolnjena z mirom, veseljem in hvaležnostjo za vse prejete milosti na poti.

Srečno do cilja, dragi romarji – Mirenski Grad vas pričakuje!

ŠMAR ŽIRI

Petdnevno peš romanje Romarskega društva ŠmaR Žiri iz Žirov na Mirenski Grad se je srečno zaključilo.

Naši romarji in romarice so se na zadnji dan romanja iz Solkana podali čez Novo Gorico in Šempeter proti Mirenskemu Gradu. Zadnjo uro poti jih je spremljalo peklensko vroče sonce, a tudi to ni zmanjšalo njihove dobre volje in odločnosti, da skupaj dosežejo cilj. Na Mirenskem Gradu smo jih pričakali romarji, ki smo se iz Žirov pripeljali z avtobusom. Veselje ob snidenju je bilo toliko večje, saj smo nato vsi skupaj stopili k sveti maši, ki jo je daroval tamkajšnji duhovnik in naš rojak, gospod Peter Žakelj. Ob začetku nam je lepo predstavil zgodovino kraja in cerkve ter nam približal bogato duhovno dediščino Mirenskega Gradu. Ob zaključku svete maše je Matjaž Oblak kot predsednik in božjepotnik Društva vsem peš romarjem iskreno čestital

za prehojeno pot, ki ni bila lahka, a je bila zagotovo bogata z molitvijo, prijateljstvom in številnimi lepimi doživetji. Posebna zahvala je bila namenjena Sebastijanu Pagonu za odlično organizacijo romanja, gospodu Petru Žaklju pa za prisrčen sprejem, zanimivo predstavitev in darovano sveto mašo. Ob tej priložnosti mu je predsednik v imenu Društva izročil zbornik, ki ga je društvo lani izdalo ob 25-letnici delovanja Romarskega društva ŠmaR Žiri. Naša romarica Milka Bokal pa mu je podarila svoj »Žirovski slovar«, dragoceno delo, ki priča o bogastvu našega narečja in naše dediščine. Po duhovni okrepitvi je sledila še telesna. V prijetnem ambientu Mirenskega Gradu smo se okrepčali z odličnim kosilom in se nato odpravili proti domu. Ker smo se odločili, da se izognemo avtocesti, nas je pot vodila mimo Gostišča Stara pošta, kjer so peš romarji prespali prvo noč svojega romanja. Seveda nismo imeli srca, da bi se samo peljali mimo. Ustavili smo se še za kratko osvežitev in obujanje lepih spominov na začetek naše skupne romarske poti.

Iskrena hvala vsem romarkam in romarjem za lepo pričevanje vere, povezanosti in medsebojne pomoči. Naj nas tudi po vrnitvi domov spremlja misel, da romanje ni le pot do cilja, ampak predvsem pot, ki nas spreminja in bogati. Bog povrni vsem, ki ste kakorkoli prispevali, da smo letošnje romanje srečno in z veliko hvaležnostjo sklenili. Mir in dobro!

»Romanje se je končalo, a vse lepo, kar smo nosili v srcu na poti, ostaja z nami.«

Romar ne pride na cilj takrat, ko se ustavi njegova pot, ampak takrat, ko spozna, da je bil vsak korak že sam po sebi dar. Cilji ostanejo za nami, blagoslovi poti pa ostanejo z nami. Na romanjih sem spoznal, da niso najdragocenejši kraji, kamor pridemo, ampak ljudje, s katerimi hodimo. In ko se ozremo nazaj, ne vidimo več prehojenih kilometrov, ampak obraze, stiske rok, nasmeha in hvaležnost. To je edina prtljaga, ki je na koncu poti ne odložimo, ampak jo odnesemo s seboj domov.

